

DR. TÓTH ANDRÁS PHD

ELNÖKHELYETTES

GAZDASÁGI VERSENYHIVATAL, A VERSENYTANÁCS ELNÖKE

A versenyhatóságok autonómiája, különös tekintettel a Gazdasági Versenyhivatalra

1. A versenyigazgatás jelentősége

A modern államok alapvető működéséhez, alkotmányos berendezkedéséhez a politikai alapok mellett ugyanúgy hozzátartozik a gazdasági rend is. A gazdaság rendjével kapcsolatban pedig ugyanazok az elvárások fogalmazódnak meg, mint az állami működés bármely más aspektusával szemben: mozdítsák elő a polgárok jólétét, másként a közjót. Az általános egyenértékes a pénz alkalmazása óta különösen is igaz, hogy az embereknek nem kell megtermelniük a szükségleteik kielégítéséhez szükséges javakat, azokat beszerezhetik másoktól. Így válhatott lényegében a gazdaság a szükségletek kielégítésének színterévé és az állami működés egy fontos területévé. Az államok a gazdasággal kapcsolatos elképzeléseiket a történelem során különböző modellek, ideológiák, rendszerek mentén valósították meg. Mindegyikben közös, hogy a gazdaság olyan alapvető kérdéseire keresték választ, mint például, hogy ki, mit és mennyit állítson elő. A XX. században például ezen kérdések mentén két markáns gazdasági rendszer is kialakult: a piacgazdaság és a tervgazdaság. A piacgazdaságban a szükségletek kielégítésének a rendjét a kereslet és kínálat viszonya alakítja nem pedig az állami akarat.

Közgazdasági konszenzus van abban¹, hogy ha az államok célja a gazdaságpolitikával kapcsolatosan is a közjó előmozdítása, akkor a gazdaság helyes rendje a szabad verseny jellemezte piac kell, hogy legyen. Nem véletlen, hogy a modern demokráciák gazdaságuk alapjait alapvetően a szabadpiaci versenyre helyezték. Ennek oka, hogy a verseny előmozdítja az össztársadalmi jólétet azáltal, hogy széles választékot, magas minőséget, alacsony árakat és innovációt eredményez. Mindez arra vezethető vissza, hogy a versenyben a leghatékonyabb termelő vállalat költsége érvényesül piaci árként ($P=Mc$, amely a versenyár), amely azzal az allokációs hatékonysági előnnyel jár, hogy a jószághoz szélesebb társadalmi tömegek jutnak hozzá. Ez a társadalmi jóléti előny kifejezetten a monopolárhoz képest ragadható meg, amely esetében

a jószághoz való hozzáférésebből a versenyár és monopolár közti referencia árral (vásárlási képességgel/hajlandósággal) rendelkező rétegek is kiszorulnak, így a társadalmi veszteség nagyobb. Minthogy a versenyáron megtermelt jószághoz szélesebb rétegek juthatnak hozzá, illetve a versenyző input piacokon maguk a termelő vállalatok is kedvezőbb költségekkel szembesülhetnek, mindez pedig fokozza a vállalatok termelékenységét és ez további munkahelyeket hozhat létre.²

A tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) preambuluma szerint a versenyhez fűződő fentiek szerint közérdek, az üzleti tisztesség követelményeit betartó vállalkozások és fogyasztók érdeke azt követeli meg az államtól, hogy jogi szabályozással biztosítsa a gazdasági verseny tisztaságát és szabadságát. Vagyis a Tpv. preambuluma szerint a versenyhez fűződő közérdek csak akkor tud megvalósulni, akkor képes valóban közérdekű küldetését beteljesíteni, ha az állam jogi szabályozás útján biztosítja annak szabadsága mellett tisztaságát is. A preambulom látszólag azt ez egymásnak ellentmondó elvárást támasztja az állammal szemben, hogy egyszerre garantálja a verseny szabadságát és annak tisztaságát, hiszen ez utóbbi szükségképpen annak korlátozásával jár. Az ellentmondás azért csak látszólagos, mert a valójában ebben a kontextusban a verseny szabadsága a vállalati versenykorlátozástól mentességet és nem az állami szabályozás-nélküliséget jelenti. A vállalatoknak ugyanis természetes törekvése a monopolpozíció elérése, ezt tekinthetjük a gazdasági verseny legfőbb hajtóerejének, azt a lehetőséget, hogy a vállalat megnyerheti a versenyt. Ennek érdekében azonban nem használhatnak fel tisztességtelen eszközöket. A verseny tisztasága valójában a versenyző vállalatok tisztességességét jelenti. Ennek biztosítására pedig sajátos – miként arra a preambulom is utal – történelmileg kialakult eszköztár áll az állam rendelkezésére. Az Alaptörvény *M* cikk (2) bekezdése

¹ Lsd. SIMON BISHOP–MIKE WALKER: *Az Európai Közösségi versenyjog közgazdaságtana*, Gazdasági Versenyhivatal Versenykultúra Központ, Budapest, 2011., 59

² RACHEL GRIFFITH, RUPERT HARRISON and GARETH MACARTNEY: Product Market Reforms, Labour Market Institutions and Unemployment. <http://www.ifs.org.uk/wps/wp0606.pdf> (2014.02.19); BRUNO AMABLE, DONATELLA GATTI: The Impact of Product Market Competition on Employment and Wages. Discussion Paper No. 276 March 2001, <http://ftp.iza.org/dp276.pdf#page=4&zoom=auto,0,558> (2014.02.19)

is rögzíti, hogy Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit.

A tisztességesség kifejezetten erkölcsi töltetű jogi kategória és az európai versenyjogban különösen nagy jelentősége van, köszönhetően az ordoliberalis közgazdasági iskolának. Az iskola képviselői a II. világháborút követően felismerték, hogy a német háborús politikát a kartellekkel és monopóliumokkal jellemzett német gazdaság könnyebben ki tudta szolgálni. Számukra ezért a piaci hatalom korlátozása annak megelőzését jelentette, hogy az politikai hatalommá alakuljon át.³ Ez a lényegében kétszeres hatalmi probléma tehát abból a felismerésből fakad, hogy a gazdasági hatalom a politikára is ki tudja terjeszteni befolyását, ezáltal politikai hatalmi tényezővé válva.⁴ E felfogásban az állam feladata az uralomtól mentes (gazdasági)rend (ordo) létrehozása, amely igényli a versenyt védő szabályozás létét és azt a piacgazdaság legfontosabb feltételévé teszi. A verseny folyamatának védelmére úgy tekintettek, mint amely az egyének egyenlőségének és az emberi szabadságok garantálását szolgálja.⁵ Franz Böhm szerint a versenyszabályozás megalkotása mögötti motivációt nem a gazdaság hatékonysága, hanem a szociális igazságosság és az egyéni szabadságjogok alkotják, amelyet a monopóliumok fenyegethetnek.⁶ Az ordoliberalis iskola, annyiban különbözik a klasszikus liberális iskolától, hogy az egyént (ebben az értelemben a piaci magánautonómiát) nem csak az államtól, hanem a piaci magánhatalomtól is védendőnek tartja. Ez tehát nem pusztán a verseny biztosításának szükségességét jelentette, hanem a verseny szabályainak megalkotását is. Otto Schlecht szerint a szociális piacgazdaság nem egyszerűen a verseny szabadságának az elismerését jelenti, hanem magába foglalja a versennyel szembeni tisztességességi elvárásokat is és kifejezi azt, hogy a magára hagyott piacgazdaságban az egyén szabadsága veszélyben van a gazdasági hatalom túlzott kizsákmányoló törekvései (kartellek, monopóliumok) miatt.⁷ A tisztességes gazdasági verseny szabályainak megalkotása tehát a szociális piacgazdaságot megvalósító államok programjának részét képezik.

A versenyjog a piaci versenyben kiszolgáltatott egyén védelmének egyik, nem kizárólagos és sajátos eszköztárát hordozza. A piacelméleti közgazdaságtan nagymértékben hozzájárul

a versenyjog klasszikus szabályozási eszköztárának megértéséhez. Felismerik, hogy az állam gazdasági viszonyokba való beavatkozását alapvetően a gazdaság teljesítményének befolyásolása motiválja. A teljesítményre azonban nem lehet közvetlenül hatni, azt olyan tényezők határozzák meg, mint a piaci struktúra és viselkedés. Ez a struktúra-viselkedés-teljesítmény (ún. SVT) modell, amely alapján látható, hogy a gazdasági szabályozáshoz struktúra, illetve viselkedés kontrollt biztosító szabályozási eszközökre van szükség. A versenyjog is, amikor a piaci teljesítményre kíván hatni, akkor a struktúra és a viselkedés kontrollján keresztül teszi. Előbbit szolgálja az összefonódás kontrollja, utóbbit pedig az erőfölénnyel való visszaélés tilalmazása. Lényegében tehát a versenyjog klasszikus eszközrendszere ezen SVT-modell mentén leírva az előzetes (ex-ante) struktúra-kontrollt jelentő fúzióellenőrzési szabályokból, illetve az utólagos (ex-post) beavatkozást engedő, a megállapodások ellenőrzésére vonatkozó és az erőfölénnyel való visszaélést tilalmazó előírásokból áll.

2. A versenyhatóságok autonómiájáról általában

Az autonómia a végrehajtó hatalomtól való távolságot biztosítja, amely a versenyhatóságok esetében azért szükséges, mert bár a versenypolitika a kormányzati gazdaságpolitika része, annak érvényesítése kormányoktól független, hosszabb távon érvényesülő elvek mentén kell, hogy történjék. A versenyhatóságok által alkalmazott klasszikus versenyjogi eszköztár ugyanis jelentős hatást gyakorolhat a piacok és a piaci szereplők működésére. Ennél fogva a beavatkozás szempontjainak előre megismerhetőnek és következeteseknek kell lenniük. Ez egyúttal az az adott nemzetközi versenyképessége, a vonzó befektetési környezet biztosítása szempontjából is lényeges.

2.1. EU jogi háttér

Az EU-ban a versenypolitika az egyik legfontosabb közpolitika, ezért a nemzeti versenyhatóságok autonómiájának értékelésekor nem lehet eltekinteni az EU jogi háttér ismertetésétől sem.

Az EUMSZ. 119. cikk (1) bekezdése értelmében az Európai Unióról szóló szerződés 3. cikkében meghatározott célok (itt: belső piac) megvalósítása érdekében a tagállamok és az Unió tevékenysége – a Szerződésekben előírtak szerint – magában foglalja egy olyan gazdaságpolitika bevezetését, amely a tagállamok gazdaságpolitikájának szoros összehangolásán, a belső piacon és a közös célkitűzések meghatározásán alapul, és amelyet a szabad versenyen alapuló nyitott piacgazdaság elvével összhangban valósítanak meg. Erre figyelemmel az Európai Bíróság több döntésében is hangsúlyozta, hogy EU gazdasági alkotmányának alapvető elve a verseny.⁸ A verseny és a gazdasági szabadságok az európai gazdasági alkotmány

³ LIZA LOVDAHL GORMSEN: The Conflict between Economic Freedom and Consumer Welfare in the modernisation of Article 82 EC, *European Competition Journal* Vol. 3 No. 2, December 2007. 332.

⁴ WERNER MUSSLER: *Die Wirtschaftsverfassung der Europäischen Gemeinschaft im Wandel. Von Rom nach Maastricht*, Nomos Verlagsgesellschaft, Baden-Baden, 1998, 32., hivatkozva: DRINÓCZI TÍMEA: A gazdasági alkotmányról I, *Magyar Közigazgatás*. 2005. 4. sz. 241., 26. sz. lábjegyzet

⁵ W SAUTER: *Competition Law and Industrial Policy in the EU*, Oxford, Clarendon Press, 2003, 47. hivatkozva: LIZA LOVDAHL GORMSEN, 333., 25. sz. lábjegyzet

⁶ F BÖHM: *Democracy and Economic Power, in Cartel and Monopoly in Modern Law*, Karlsruhe, CF Muller, 1961., p. 28., hivatkozva: LIZA LOVDAHL GORMSEN, 333., 26. sz. lábjegyzet

⁷ Otto Schlecht: *Jólét egész Európának a piacgazdaság előretörésével*, OMKK, 1998. 12 és 106., hivatkozva: DRINÓCZI TÍMEA: A piacgazdaság és versenyszabadság – alkotmányjogi értelemben. *Jogtudományi Közlöny*. 2004. szeptember, 277., 17. sz. lábjegyzet; lsd. még TÓTH TIHAMÉR: Az ordoliberalis iskola palackpostája – a piacgazdaság eszméje egykor és ma; *Acta Universitatis Szegediensis, Acta Iuridica et Politica* LXXIII, 58., Ruzsoly József Emlékkönyve, Szeged, 2010

⁸ C-126/97 *Eco Swiss China Time Ltd v Benetton International NV* [1999] ECR I-3055., 36. pont, C-453/99 *Courage Ltd v Bernard Crehan* [2001] ECR I-6297., 19-24. pontok

alappillérei, a további szinteket a gazdasági és monetáris unió, valamint a közös agrárpolitika jelenti.⁹

Az 1/2003/EK rendelet¹⁰ 3. cikke arra kötelezi a nemzeti versenyhatóságokat, hogy alkalmazzák az EU versenyjogot azokra a megállapodásokra és magatartásokra, amelyek érintik a tagállamok közti kereskedelmet. A Bizottság szerint „a nemzeti versenyhatóságok az EU versenyjog alkalmazásának alapvető pillérévé váltak”¹¹, ugyanakkor a Bizottság szerint tovább szükséges erősíteni a nemzeti versenyhatóságok intézményi helyzetét, pontosabban függetlenségét. Ennek érdekében javasolja a Bizottság minimum követelményként a külön költségvetés, gazdálkodási autonómia és megfelelő emberi erőforrás biztosítását, a vezetők kinevezésének és felmentésének feltételekhez kötését.

Az EU jog széleskörű mozgásteret biztosít a tagállamok számára a versenyjogi jogérvényesítési rezsím (ide értve az intézményi keretek) kialakítása során. Az 1/2003/EK rendelet 35. cikke azt várja el pusztán a tagállamoktól, hogy az EU versenyjog alkalmazásáért felelős nemzeti versenyhatóságokat úgy jelöljék ki, hogy azok alkalmasak legyenek a rendeletnek való hatékony megfelelésnek. Vagyis a rendelet az EU versenyjog hatékony érvényesítését biztosító intézményi keretek kialakítását írja elő bármilyen konkrét egyéb elvárás megfogalmazása nélkül. Ide értve azt is, hogy a nemzeti versenyhatóságoknak jogosultaknak kell lenniük a saját döntéseik megvédésére a nemzeti felülvizsgálati bíróság előtt.¹²

A Bizottság szerint a nemzeti versenyhatóságok függetlensége azt jelenti, hogy döntéseik külső befolyástól mentesek és versenyjogi jogalkalmazás kizárólag jogi és közgazdasági érveken nyugszik.¹³ A függetlenségnek az EU jogában talán az adatvédelmi biztosok esetében van meg a legegértelműbben kifejezett alapja, mellyel kapcsolatban az Európai Unió Bírósága (EUB) kifejtette, hogy az kizár mindenféle befolyást a felügyeleti szervtől vagy más közvetlen vagy közvetett behatást akár az állam oldalról is¹⁴ ide értve a független szerv vezetőjének mandátuma előtti elbocsátását is, amelynek előre rögzített objektív szempontok szerint, indokolt módon lehet csak helye.¹⁵ Az EUB szintén kifejtette, hogy a működési függetlenség ugyan alapvető fontosságú, de nem elégséges a teljes függetlenség biztosításához, mert ehhez szervezeti függetlenség is szükséges, amely kizárja, hogy a kormány bármilyen jogot is gyakoroljon a független szerv felett (ide értve a kormány közvetlen és korlátozás nélküli tájékoztatói jogát is).¹⁶ Ennek fényében is értékelhető, hogy az utóbbi időben a

belga és szlovén versenyhatóság is kikerült a kormány szervezeti keretei közül.

2.2. Európai intézményi modellek

Az EU-ban a nemzeti versenyhatóságok tekintetében két intézményi modell létezik. A legerjedtebb a közigazgatási modell. Némely esetben a bizonyítási eljárást lefolytató és az érdemi döntést meghozó szervezeti egységek változatos fokozatban funkcionálisan el is vannak választva az egyébként egységes szervezeten belül. A másik modell a bírói, amelynek szintén két altípusa létezik. Az egyik a tisztán bírói modell, ahol a versenyhatóság kizárólag a tényállást tárja fel és a bíróság dönt az ügy érdemében és szabja ki a bírságot. Erre példa Ausztria, Svédország és Írország. A második altípusban (Dánia és Finnország) a bíróság hatáskörébe csak a bírság kiszabása tartozik.

A legtöbb európai versenyhatóság nem kizárólag a versenyfelügyelet terén rendelkezik hatósági jogkörrel. Gyakori a fogyasztóvédelmi és közbeszerzési hatáskör is, de előfordul, hogy a versenyhatóság egyúttal az ágazati szabályozó (pl. Hollandiában a versenyhatóság az energetikai, közlekedési, postai és távközlési szabályozó).

Az európai versenyhatóságok közül egyedül az olasz hatóság rendelkezik olyan mértékű önálló bevételi forrással,¹⁷ amelyből a teljes költségvetését fedezni tudja. A versenyhatóságok többsége tehát az állami költségvetésből kap támogatást, illetve felhasználhatja az összefonódás engedélyezési kérelmek szolgáltatási díját.

3. A Gazdasági Versenyhivatal autonómiája

Az Alaptörvény *M*) cikk (2) bekezdése is rögzíti, hogy Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Az Alkotmánybíróság szerint a gazdasági verseny elismerése és támogatása azt jelenti, hogy az állam annak meglétét és működését biztosítja.¹⁸ Az államnak tehát a tisztességes gazdasági verseny feltételeinek megteremtésével kapcsolatban intézményvédelmi kötelezettsége van, amely kiterjed a napi politikától függetlenül működő versenyfelügyeleti szerv kialakítására és fenntartására. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság a 183/2010. (X. 28.) határozatában ki is emelte, hogy „[a] GVH ugyan nem az Alkotmányban szabályozott állami szerv, de sajátos jogállásának alkotmányos garanciális szerepe van. A GVH államszervezetben betöltött szerepe az Alkotmányban foglalt gazdasági versenyszabadság védelmében nyilvánul meg.”

A központi államigazgatási szervekről valamint a kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2010. évi XLII. törvény 1. § (3) bekezdése *c*) pontja alapján a Gazdasági Versenyhivatal (a továbbiakban: GVH) autonóm központi

⁹ ERIKA SZYSZCZAK: *The Regulation of the State in Competitive Markets in the EU*, Hart Publishing, 2007, 29.

¹⁰ HL L 1., 2003.1.4.

¹¹ Commission Staff Working Document: Enhancing competition enforcement by the Member States' competition authorities: institutional and procedural issues, Accompanying the document Communication from the Commission to the European Parliament and the Council. Ten years of Antitrust enforcement under Regulation 1/2003: Achievements and Future Perspectives, {COM(2014)453} {COM(2014)230}, SWD(2014) 231/2

¹² C-439/08, *VEBIC*, [2010] ECR I-2471

¹³ Commission Staff Working Document i.m. 11, 7.

¹⁴ C-518/07 *Commission v. Germany* [2010] ECR I-885

¹⁵ C-288/12 *Commission v. Hungary*

¹⁶ C-614/10, *Commission v. Austria*

¹⁷ Az 50 millió EUR feletti árbevételt elérő vállalatok fizetnek meg.

¹⁸ 818/B/1997. AB határozat, ABH 1998. 759, 761.; Lásd még: 21/1994. (IV. 16.) AB határozat, ABH 1994. 117, 120.; 35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994. 197, 200.

államigazgatási szerv, amelyet a Tpvt. 33. § (1) bekezdése is megismétel. A Tpvt. 33. § (2) bekezdése kibontva az autonómia központi elemét, a függetlenséget, kifejezetten rögzíti, hogy a GVH feladatai ellátása során csak a törvénynek van alárendelve, feladatkörében nem utasítható, feladatát más szervektől elkülönülten, befolyásolástól mentesen látja el. A GVH számára feladatot csak törvény írhat elő.

4. A Gazdasági Versenyhivatal autonómiájának biztosítékai

Az autonómiának anyagi, intézményi és személyi biztosítékai vannak.

Az anyagi önállóság biztosítékát jelenti a Tpvt. 33/A. § (1) bekezdése, amely alapján a GVH önállóan működő és gazdálkodó központi költségvetési szerv, amely a központi költségvetés szerkezeti rendjében önálló fejezetet alkot. A GVH költségvetésének kiadási és bevételi főösszegeit kizárólag az Országgyűlés csökkentheti. Meg kell azonban jegyezni, hogy – szemben mondjuk az NMHH-val – a GVH költségvetésére vonatkozó javaslatot nem a GVH, hanem a Kormány állítja össze, ezért ebben a körben a GVH függetlensége a kormánytól nem teljeskörű. A Tpvt. szerint a fejezetet irányító szerv vezetőjének jogosítványait a GVH elnöke gyakorolja, amely jogkörében az elnök a kiemelt előirányzatok közötti átcsoportosítás keretében a személyi juttatások kiemelt előirányzatot is növelheti, amely kétség kívül erősíti az autonómiához szintén szükséges személyi állományt is. A Tpvt. 33/A. § (3) bekezdése értelmében a GVH eljárásaiért fizetendő igazgatási szolgáltatási díj teljes összege a GVH saját bevétele, amelyet a GVH a működésével kapcsolatos kiadások fedezésére használ fel. Az előző évi bevételeiből származó maradványt a GVH a következő években a feladatai teljesítésére felhasználhatja. Az igazgatási szolgáltatási díj a Tpvt. 62. § (1) bekezdés *b)* pontja szerint az engedély kérelmezésekor 4 millió forint, amennyiben pedig az eljáró versenytanács az összefonódás teljes körű vizsgálatának szükségességére vonatkozó döntést hoz akkor pedig további 12 millió forint. [vö. Tpvt. 62. § (1) bek. a) pont, ill. 72. § (3) bek.]

Az intézményi biztosítékok közül a legfontosabb, hogy az autonóm államigazgatási szervek esetében nem érvényesül a Kormány általános szervezetalakítási szabadsága. Az Alaptörvény 15. cikk (2) bekezdése alapján a Kormány ugyanis államigazgatási szerveket hozhat létre. A GVH-t azonban törvény (Országgyűlés) hozta létre és számára feladatot a Tpvt. 33. § (2) bekezdése alapján csak törvény írhat elő. Az intézményi garanciák közé tartozik még, hogy a GVH elnöke az Országgyűlésnek tartozik beszámolóval [Tpvt. 36. § (2) bekezdés *c)* pont], részt vehet annak ülésein, [Tpvt. 36. § (2) bekezdés *a)* pont], továbbá a kormány ülésén a GVH feladatkörét érintő kérdések tárgyalásakor tanácskozási joggal jelen lehet [Tpvt. 36. § (2) bekezdés *d)* pont].

A személyi biztosítékok körében az alábbi körülményeket kell kiemelni:

- a GVH elnöknek és elnökhelyetteseknek hat éves, ciklusokon átívelő megbízatása van [Tpvt. 35. § (2) bekezdés], amely az Alkotmánybíróság 183/2010. (X. 28.) AB

határozata szerint is a GVH alkotmányos szempontból garanciális szerepének egyik biztosítója;

- a Versenytanács tagjait a GVH elnöke közvetlen indítványára a köztársasági elnök nevezi ki, miközben döntéshozataluk során függetlenek, a jogszabályok alapján meggyőződésüknek megfelelően döntenek, döntéseik meghozatalával összefüggésben nem befolyásolhatók és nem utasíthatók. [Tpvt. 37. § (1) és (3) bekezdés]
 - a Versenytanács tagja esetében kinevezési többletkövetelmény, hogy szakirányú felsőfokú végzettséggel a jogi végzettségű tagnak pedig jogi szakvizsgával kell rendelkeznie. [Tpvt. 43. § (1) bekezdés]
 - Az elnök, elnökhelyettesek és Versenytanács tagok megbízatása idő előtti megszűnése eseteit a törvény szigorúan szabályozza. Eszerint a GVH elnökét, elnökhelyettesét, a Versenytanács tagját a köztársasági elnök, az elnök esetében a miniszterelnök, egyéb esetben az elnök előterjesztésére:
 - felmenti, ha
 - kilencven napon túl – neki felróható okból – nem képes eleget tenni a megbízatásából eredő feladatainak,
 - a közszolgálati jogviszony létesítéséhez szükséges, a Kttv.-ben, illetve az e törvényben meghatározott feltételeknek nem felel meg, vagy
 - vagyonynyilatkozat-tételi kötelezettségének teljesítését megtagadja, a teljesítést elmulasztja, vagy vagyonynyilatkozatában lényeges adatot, tényt szándékosan valótlanul közöl
 - felmentheti, ha száznolcvan napon túl – neki fel nem róható okból – nem képes eleget tenni a megbízatásából eredő feladatainak
 - A képviselőkre vonatkozó szabályok szerint a GVH elnökének, elnökhelyetteseinek, Versenytanács tagjainak vagyonynyilatkozat tételi kötelezettségük van [Tpvt. 40. § (4) bekezdés]
 - A GVH elnökére, elnökhelyetteseire, a Versenytanács tagjára, a vizsgálóra szigorú összeférhetetlenségi szabályok vonatkoznak, hiszen a tudományos, oktatói, művészeti, szerzői jogi védelem alá eső, valamint iparjogvédelmi jogszabály hatálya alá tartozó, továbbá lektori, szerkesztői tevékenységre irányuló jogviszony kivételével más megbízást nem fogadhatnak el, más kereső foglalkozást nem folytathatnak, nem lehetnek gazdasági társaság, szövetkezet vezető tisztségviselői, felügyelő bizottsági tagjai. [Tpvt. 40. § (1) bekezdés]
 - A GVH-nál közszolgálati jogviszonyban állók képzéséről és továbbképzéséről – a vezetőképzést is ideértve – a GVH maga gondoskodik. A képzésre és továbbképzésre vonatkozó részletszabályokat a GVH közszolgálati szabályzata határozza meg. [Tpvt. 43/A. § (1)]
 - A GVH elnöke határozza meg a GVH-nál foglalkoztatott közszolgálati tisztviselők részére adható egyéb juttatásokra, a céljuttatásra és kutatási megállapodásra vonatkozó részletes szabályokat. [Tpvt. 43/A. § (3) bekezdés]
- Fentiek alapján megállapítható, hogy a GVH autonómiája széles körű törvényi védelmet élvez.